

Svatba Adriana a Oliver Mikolášková - Nautsch

Kázání „... šestý den -1.Mojž.1,24-31)

Milé svatební shromáždění,
chtěla bych Vás nyní ještě jednou pozvat do biblického příběhu o stvoření a ještě jednou se vrátit k příběhu jeho šestého dne, který byl zcela zvláštním dnem.

Těch prvních pět dní, probíhalo všechno jako po drátku, vždycky jsme slyšeli: “i řekl Bůh ... a stalo se... byl večer a bylo jitro první, druhý, třetí, čtvrtý, pátý den.”

Toho šestého dne je to ale jinak. “Vydej země rozmanité druhy živočichu, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře. A Bůh viděl, že je to dobré. Ale to ještě nebyl večer.

Vše k životu je již tady, svět jako krásná zahrada...

Ale ten den zde ještě nekončí. Jako kdyby zde Bůh zadržel dech, udělal pauzu a do toho ticha pak zazní:

“učinme člověka, aby byl naším obrazem“.

Proč je zde najednou to nezvykle znějící množné číslo - „učinme člověka“ .

Když jsem studovala teologii, učili jsme se, že to je tzv. plurál majestátis - zvláštní, úctyplná formulace. Tak jako se např. později označovali králové - např. :“ My, Ludvík 14., francouzský král...” Tahle odpověď mě ale příliš neoslovuje. Mnohem víc se mi líbí vysvětlení jednoho rabína z 18. století - jmenuje se Rabi Nachman z Braclavi- , který o tom řekl: Zde oslovuje Bůh zemi, spolu s ní chce stvořit člověka:“učinme člověka...”

Naše země - Boží stvořitelské dílo třetího dne - je zde pozvána k tvůrčí spolupráci. Tato myšlenka mi činí zemi ještě milejší.

Země má ze svých fundamentu vynést lidské tělo, o kousek dál v bibli - v druhé verzi zprávy o stvoření bude napsáno, že Bůh stvořil člověka z prachu ze země - země má tedy dodat materiál a Bůh mu vdechne dech života. A v tento den - jediný ze všech dnu stvoření se zde - v onen šestý den říká: ne, že Bůh viděl, že to bylo dobré, ale že Bůh viděl, že to bylo velmi dobré.

A Bůh stvořil člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. Muž a žena - Boží dílo, vylze ze země, dílo šestého stvořitelského dnu, postavené do světa, ve kterém je vše potřebné k životu připraveno. Člověk Božího stvoření, člověk Jeho začátku, jeho úmyslu je muž a žena. Jako muž a žena jsou postaveni do světa, ve už všechno , všechno k životu je. Tímto Božím světem, ve kterém je vše k životu připraveno, smíte i vy - Adriano a Olivere- jít Vaší společnou cestou, v důvěře a radosti. A ta cesta smí být velmi dobrá.

O několik kapitol dál - v rodokmenu Noeho- bude ještě jednou potvrzeno, že když bible hovoří o člověku, má od počátku na mysli obě pohlaví:“muže a ženu stvořil je, požehnal jim a dal jim jméno Adam - to je člověk. Muž a žena, kteří patří k sobě, to je první člověk bible. Tak věří Izrael proti všem jiným vírám, které tehdy i dnes byly a jsou.

A tato podvojnost začátku bude jednotou skrze manželství - muž a žena budou jedním tělem, praví se v další kapitole, kde se hovoří o spojení muže a ženy:

„muž opustí svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“.(Gn 2,24)

V onen šestý den dostal člověk - muž a žena- požehnání: „Plod'te a množte se a naplňte zemi.“

To je požehnání, které dostala také zvířata - již v pátý den. Ale pro člověka jde to požehnání ještě dál, jemu platí:“... podmaňte zemi a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

To jsou slova požehnání pro člověka! Nesmějí být špatně pochopena jako souhlas k vykořisťování stvoření. Jsou to krásná slova, když jimi pověřuje, žehná člověka ten, který po každém stvořitelském dni to stvořené láskyplně přehlíží a vidí, že je to dobré. „Podmaňte zemi a panujte“, říká ten, který stvořil člověka ke svému obrazu

To pro mě naprosto neomylně znamená, že člověk nesmě na zemi hospodařit neomezeně podle svého zdání, ale vždy jen v souhlasu s žehnající vůlí Boží, v souladu sní je povolán k tomu, aby na vše stvořené láskyplně pohlížel, opatroval je a radoval se nad tím, že je to tak dobré... K této radosti jste zváni, Adriano a Olivero, také vy, spolu a brzy ve třech.

V šestý den stvoření, o kterém se v bibli jako jediném říká, že to stvořené bylo velmi dobré, v tento den mají člověk zvířata kolem sebe všechno, co jim má stačit za potravu - ovoce a byliny. Neboť se zde právě: Aj dal jsem vám všelikou bylinu vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, na němž jest ovoce stromu, nesoucí símě to bude vám za pokrm.

Myslím, že za touto výpovědí je třeba hledat něco jiného než biblické zdůvodnění vegetarianismu. Spíš to ještě jednou zdůrazňuje úkol člověka život zachovávat a ne ho totálně vyhlazovat.

Tímto - dnes více než kdy předtím- aktuálním směrem ukazuje tato zpráva, toto vyznání víry biblického příběhu o stvoření a vybízí k životu, k životu jako muž a žena a naplňuje naději, že vše potřebné, smysluplné, vše krásné zde už je. A tento život dnes, v den vaší svatby, Adriano a Olivere, oslavujeme. Vaše svatba - je jako ten šestý stvořitelský den, ve který bylo vše velmi dobré, den plnosti, den radosti, ale také vážný den, který člověka kromě všech obdarování upomíná také na úkoly, na to, že uprostřed svého štěstí a plnomoci se nemá stát domýšlivým, ale zůstat skromným, pokorným tvář tvář stvoření.

A tento nádherný, naplněný, velmi dobrý šestý den stvoření, to není konec. Po něm, nepřichází zase všední den. po něm přichází koruna stvoření - sedmý den - den Božího odpočinku, den, který Bůh požehnal a posvětil, aby zůstal dnem zvláštním, zvláštním, vedle všech dní, dnem, na kterém ulpělo něco Božského, dnem, ve které, věci probíhají jinak, na jiné rovině, ne materiálně, ale duchovně.

Zítra, adriano a Olivere, nebude zase všechno za vámi, zítra nezačíná pro vás všední den. Zítra leží také před vámi tento zvláštní den - sedmý den stvoření.

Ve zprávě o stvoření se sice nepíše o tom, co čerstvě stvořený člověk - muž a žena -v tento den dělal.

Já si myslím, že se jeden z druhého radovali, že odpočívali v bezpečí společenství se svým Stvořitelem, v jeho pokoji, radosti a blízkosti.

Sedmý den- jejich první den, plnost, cíl lidského života vůbec, cíl jeho usilování, cíl bytí. Kéž vaše společná cesta, Adriano a Olivere, znovuobjeví tento puls života a je šťastná.

Amen

Varhany: Kol ha olam kulo

(píseň podle Rabi Nachmana)

Celý širý svět – je chůze po látce.

A to hlavní je: “nebát se”.